

Forslag

til

Lov om ændring af lov om saltvandsfiskeri.

Fremsat den 10. december 1970 af *fiskeriministeren*.

§ 1.

I lov nr. 195 af 26. maj 1965 om saltvandsfiskeri, som ændret ved lov nr. 222 af 3. juni 1967, lov nr. 264 af 4. juni 1969 og § 12 i lov nr. 579 af 19. december 1969, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 11 indsættes:

„§ 11a. Efter forhandling med fiskeriets hovedorganisationer kan fiskeriministeren fastsætte ordensregler for fiskeriet såvel inden for som uden for fiskeriterritoriet og herunder fravige reglerne i §§ 9-11.“

2. Efter § 23 indsættes:

„F. Afgift på laksefiskeri.

§ 23a. Fiskeriministeren kan pålægge enkeltpersoner, selskaber m.v., der er omfattet af § 1, stk. 4, at betale en afgift for laks, der bringes i land. Dette gælder, uanset om fangsten er sket på eller uden for dansk fiskeriterritorium, og uanset hvor laksen landes. Afgiften beregnes i forhold til de fangede kvanta beregnet efter vægt.

Stk. 2. Bestemmelserne i stk. 1, omfatter ikke personer, der er bosat, eller selskaber m.v., der har hjemsted på Færøerne eller i Grønland.

§ 23b. Afgiften, hvis størrelse fastsættes efter forhandling med Dansk Fiskeriforening og Danmarks Havfiskeriforening, indbetales til fiskeriministeriet inden 14 dage, efter at fangsten er bragt i land. Den anvendes til vedligeholdelse og forøgelse af bestanden af laksefisk i danske farvande og

Fiskerimin. j. nr. B 8/0.

vandløb samt i de havområder, hvor danske fiskere driver laksefiskeri.

Stk. 2. Betales afgiften ikke rettidigt, skal der betales 1 pct. i månedlig rente for hver påbegyndt måned fra forfaldsdagen, dog mindst 10 kr.

§ 23c. Såfremt fangsten omsættes på fiskeauktioner i Danmark, foretages indbetalingen af afgiften af vedkommende fiskeauktionsmester.

Stk. 2. Ved salg på anden måde foretages indbetalingen direkte af fartøjets fører eller ejer eller af den, på hvis vegne landingen sker.

§ 23d. De indbetalte afgifter indgår i en særlig fond, „laksefonden“, som administreres af fiskeriministeren med bistand af et af ministeren nedsat udvalg bestående af 1 repræsentant for fiskeriministeriet, 1 repræsentant for Danmarks Fiskeri og Havundersøgelser samt 2 repræsentanter udnævnt af fiskeriministeren efter forhandling med henholdsvis Dansk Fiskeriforening og Danmarks Havfiskeriforening.

3. Overskriften „F. Internationale beskyttelsesforanstaltninger“ ændres til: „G. Internationale beskyttelsesforanstaltninger“.

4. I § 33 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

„Stk. 2. Med bøde straffes den, der afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger til brug ved den i § 23a omtalte afgiftsberegning. Den, der begår

overtrædelsen med forsæt til at unddrage statskassen afgift, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.“

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

5. I § 39 indsættes som stk. 2:

„Stk. 2. Bestemmelserne i §§ 23 a-23 d,

jfr. § 33, stk. 2 og stk. 4, gælder dog for laksefiskeri på færøsk og grønlandsk fiskeriterritorium og ved landing af fangsten på Færøerne og i Grønland.“

§ 2.

Loven træder i kraft den 1. januar 1971.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til § 1.

Til nr. 1.

Denne paragraf foreslås indsat for gennem bemyndigelse til fiskeriministeren at tilvejebringe en mere smidig mulighed for ajourføring af mærkningsbestemmelser m.v. end den nuværende, hvor lovændring er påkrævet i hvert enkelt tilfælde. Ønskeligheden af en sådan forenkling er umiddelbart motiveret af den forestående tilpasning af de danske regler til de i henhold til konventionen om ordensregler for fiskeriet i Nordatlanten gældende bestemmelser, men også hensynet til ajourføring i overensstemmelse med udviklingen af nye fiskemetoder og fiskerfartøjer gør en større smidighed påkrævet.

Da en tilpasning af de danske regler ofte af hensyn til ønskeligheden af ensartede regler også må foretages for geografiske områder, der ikke omfattes af internationale aftaler (konventionen om ordensregler omfatter således kun farvande nord for sundet og bæltene), er en særlig lovhjemmel nødvendig.

Til nr. 2-5.

Danske fiskere har igennem en længere årrække deltaget i laksefiskeriet i Østersøen, hvor de årlige fangster i de senere år har ligget mellem godt 1.000 tons og 1.700 tons.

Når det uanset det intensive fiskeri er lykkedes at opretholde bestanden på et nogenlunde tilfredsstillende niveau, skyldes dette dels de fra svensk side foretagne omfattende udsætninger af yngel og sættefisk, dels de i henhold til den mellem Danmark, Sverige og Forbundsrepublikken Vesttyskland indgæede overenskomst af 20. december 1962 angående beskyttelse af laksebestanden i Østersøen gennemførte beskyttelsesforanstaltninger.

Siden 1965 har danske fiskere i stærkt stigende

omfang endvidere drevet laksefiskeri med langliner ud for Nord-Norge. De danske fangster her har andraget ca. 360 tons i 1969.

Endelig er ved Vest-Grønland i de seneste år udviklet et laksefiskeri dels med sættegarn langs kysten, dels med drivgarn til søs. De danske fiskeres fangster her har i 1969 andraget ca. 450 tons.

Laksefiskeriet på det åbne hav ved Nord-Norge og Vest-Grønland har været udsat for stærk kritik, hovedsagelig fra de landes side, der selv har en naturlig produktion af lakseyngel, og som for fleres vedkommende ofrer betydelige beløb på indretning af laksetrapper og yngeludsætninger m. m.

I de argumenter, der er anført mod det danske laksefiskeri, er der også ofte blandt andet henvist til, at man ikke fra dansk side producerer laks af nogen betydning, men kun høster resultaterne af andre landes bestræbelser for at vedligeholde laksebestanden.

Ved et i maj 1970 afholdt møde i kommissionen for fiskeriet i det nordøstlige Atlanterhav blev vedtaget en anbefaling af gennemførelse af en række begrænsninger i laksefiskeriet ved Norge, og samtidig blev der af kommissionen rettet en indtrængende opfordring til de lande, der fisker laks på det åbne hav, om at deltage i udsætningen af laksesættefisk.

På denne baggrund har regeringen anset det for rimeligt og ønskeligt, at Danmark i større omfang end hidtil foretager udsætning af sættefisk og yngel af laksefisk, og at udgifterne hertil dækkes dels ved afgifter, der pålægges laksefiskerne i forhold til de fangede kvanta laks, dels ved forhøjelse af de årlige finanslovsbevillinger til udsætninger af fiskeyngel.

Ifølge oplysninger indhentet gennem Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser må det antages, at yngel og sættefisk vil kunne produceres i ret betyde-

lige mængder af danske dambrug eller eventuelt på en eller flere til dette formål specielt indrettede klækkeanstalter. I det omfang, den danske produktion eventuelt ikke slår til, vil det antageligt være muligt at købe sættefisk i udlandet.

Til nr. 2.

Handelsværdien af laks varierer meget efter lakseens størrelse, idet de større laks indbringer betydelig højere priser end de mindre. For at lette beregningen af afgiften, foreslås denne i § 23a beregnet af de til salg udbudte kvanta uanset størrelsessammensætningen. Når afgiftens størrelse ikke er fastsat i forslaget, skyldes det, at man ikke har tilstrækkelige erfaringer med hensyn til, hvilke mængder yngel og sættefisk, der kan produceres her i landet på økonomisk forsvarlig måde, ligesom det ikke er muligt at anslå laksefiskeriets omfang i de nærmeste år, blandt andet som følge af de i forsommeren skete vedtagelser i de internationale fiskerikommissioner for Nord-Atlanten om reguleringer af laksefiskeriet.

Forslaget i § 23b må ses i relation til, at de voksne fisk, såfremt yngel og sættefisk af laksefisk udsættes i danske åmündinger, stort set vil vende tilbage til de åer, hvor ynglen eller sættefiskene er udsat, såfremt de ikke er fanget eller omkommet på anden måde under deres fødevandringer i havet. Udsætning af yngel og sættefisk vil således ikke alene bidrage til vedligeholdelse og opjælpning af laksebestanden ved henholdsvis Norge og Grønland samt i Østersøen, men også til opjælpning af bestanden af laksefisk i danske kystnære farvande og vandløb.

De foreslåede bestemmelser i § 23c skyldes, at laks afsættes dels over fiskeauktionerne, dels og i ret betydeligt omfang direkte til grossister og eksportører her i landet samt i et vist mindre omfang i udlandet. Såfremt afsætningen sker over auktion, kan opkrævning af afgifterne mest praktisk foregå, ved at auktionsmesteren fradrager afgifterne i afregningerne og indbetaler direkte til fonden. I andre tilfælde skønnes den mest praktiske fremgangsmåde at være, at fiskerne afregner direkte. Dette gælder i særlig grad, hvis fangsterne landes i udlandet, hvad der hidtil især er sket i Sverige, hvorfra fiskeriministeriet modtager indberetninger om foretagne landinger.

Forslaget i § 23d er en konsekvens af, at afgiften vil variere de enkelte år i forhold til fangsterne, og at producenterne af yngel og sættefisk nødvendigvis må tilrettelægge produktionen i god tid, før ynglen og sættefiskene skal udsættes. Det skønnes derfor praktisk at lade afgifterne indgå i en fond, således at man har mulighed for at udligne svingninger i afgiftsindbetalingerne fra år til år. Under hensyn til, at afgifterne skal betales af fiskere, der stort set alle er medlemmer enten af Dansk Fiskeriforening eller Danmarks Havfiskeriforening, må det anses for rimeligt, at nævnte foreninger inddrages i samarbejdet om den mest formålstjenlige anvendelse af fondens midler, ligesom tillige den fiskeribiologiske sagskundskab og fiskeriministeriet findes at burde være repræsenteret i det foreslåede udvalg.